

GrodSerenad

Nu har regnet kommit och besökt oss här en tid.

Det smattrar mot rutorna och ute står den törstiga naturen och bara sörplar, efter ett halvt solårs torka.

Rosorna, som fortfarande blommar i november, håller ut sina kronblad, för att samla upp varenda droppe, som vaggar sakteligen runt i dem. Maskarna kryper upp ur jorden och lägger sig på rygg och badar. Allt bara dricker av lysten törst.

Kvällen är sen, mycket sen och jag kommer körandes från Kivik. Några kilometer hemifrån, på den lilla spruckna asfaltvägen, passerar jag genom den kompakta bokskogen.

Strålkastarna från bilen reflekterar den våta vägbanan.

Vaken. Väjer. Något på vägen.

Så efter en liten bit, åter något och så en till och en till. Bilen går i sick-sack.

Vilka idioter. Grodor. Vägen är full av grodor. De sitter alldeles stilla. Med sträckta halsar och klara strupar, vända upp mot den svarta himlen. Bilen kränger. Jag stannar bilen av nödvändighet. Framför mig är ett hav av grodor.

Sitter stilla i tystnad.

Jag tutar. De sitter oberörda kvar. De är inte lustiga att se. Jag tutar. Jag går ur bilen. Lyset lyser upp mångfaldiga ögon.

Det är stormöte. Hela vägen kryllar av Grodor och där står jag, betänksam, mitt i en kväkande serenad.

Jag tar varsamt en liten groda i handen. ”Liiillla Groodan” säger jag. ”Jag är inte farlig” säger jag, när grodan försökte ta ett skutt ur handen. Jag bär den försiktigt och lägger den på andra sidan vägen i gräset.

”Kom si da, lilla grooodddan”. Så bär jag grodor och bär och bär och bär. Puh, det tar aldrig slut.

Försöker de hoppa ur handen min, lägger jag den andra försiktigt över. ”Lilla fina grodan”. ”Konsi grodis”.

Plötsligt står det en man mitt på vägen, rakt i Grodkören. Var kom han ifrån? Han är lång och senig med silverstänkt långt hår och skägg. Ögonen är mörka och som långt borta och som nära och som inte här. Han är bärandes långrock.

”Vad gör du” säger han?

”Bär Kväkarna till andra sidan vägen” säger jag förundrat, utan taggar och tittar på honom men blir sedan tyst. Våra ögon möts och han är avklädd. Han säger inget, han bara tittar på mig men så fylls, hans först förundrande men sedan glittrande ögon, av värme. ”Hjälp till” säger jag. Han tar tafatt och försiktigt tag i en groda. Vi bär och bär och bär och bär. Vi pratar inte med varandra. Vi har grodtrevligt.

Efter en evinnerlig tid är vi nästan klara. Nu är det bara en groda kvar. Jag vänder mig om med sista grodan i handen. Mannen är borta. Jag tittar runt. Vart tog han vägen? Mitt i skogen. Han kom och han gick.

Jag tittar ner, på den sista lilla grodan, jag håller i min kupade hand, fri från vårtor. Jag möter grodans diande blick, som fixerar mig. Jag vaknar till, känner hur mina läppar trutar, sluter dem kvickt och utbrister till grodan. ”Glöm din dröm”. ”Tror du att jag är så jädrans dum, att jag tänker pussa dig”. Grodan slår ner sin smaragdgröna blick.

Jag går bort mot väggkanten och grässlänten. Tom. Inte en groda i sikte. Var är alla grodor? Jag släpper ner den sista lilla grodan i gräset. Vänder mig om och börjar gå mot bilen. Då hör jag ett ynkligt ”kvack” bakom mig. Jag vänder mig om och där sitter den lilla grodan och ser på mig med ensamma, sorgsna ögon.

Jag förbarmar mig över honom och tar med mig honom in i bilen. ”Du får följa med mig hem till min Å”. ”Där finns massor av grodor som du kan ha sällskap av”.

Jag sätter honom i framsätet, bredvid mig och startar bilen. Mina ögon möter hans. Jag vänder honom om, med ögonen mot ryggstödet och kör hem.

Väl hemma, lägger jag honom i en glasburk, med vatten, en sten och några blomskott. Får plantera ut honom i morgon, i ljuset. Jag började göra ordning en kopp te före sängliggande.

Jag sitter fridfullt och sörplar. Ute är det becksvart. Då sätter Grodan igång och kväka. Han kväker och kväker. Till slut låter det som, en skriande kraxande kråka, studsar runt mellan väggarna i glasburken. Jag tar honom resolut och sätter ut honom utanför ytterdörren. Efter ett tag hör jag hur han skriar där ute. Då öppnar jag dörren och säger: ”Om du inte omedelbart håller klaffen, släpper jag ut katten på dig”. Då blir det tyst.

Så precis, när jag släckt ner ljuset i köket, för att äntra min bädd, ser jag ett lysande dunkelt ljussken nere vid ån.

”Vad är det”? Mitt ute i naturen, utan grannar och lysen.

Jag kränger på mig jackan och går ner till Ån. Skenet blir starkare och varmare.

Mitt i ån, på en sten, i ett skimrande ljussken, sitter mannen från vägen och spelar saxofon. Han är naken.

Grodan sitter vid Åkanten på en stubbe med dinglande ben, lyssnandes.

Jag sugs dit, som av en snäcka i ljus, med lockande toner.

Jag möter mannens varma, avklädda, ljusa blick. ”Kom säger han”. "Det är kallt i Ån" säger jag, "i november". Jag tittar på grodan och hans diande blick. Jag tar mannens utsträckta hand, varmt är vattnet, omsluts av ljuset och stiger in i honom.

På stubben sitter Grodan fridfullt och skvalpar med ena benet i vattnet.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Berit Robin Lagerholm med Poeter.se id #22623 innehar upphovsrätten